

[Handelsministeren.]

har ikke manglet paa Opfordring dertil, heller ikke fra min Side. Jeg kan beklage, at man ikke har villet gøre det frivilligt, at man ikke har set Situationen i den rette Belysning og ikke har handlet i Tide. Nu er Tidspunktet forpasset. De paagældende kan ikke undskylde sig med, at Kravene ikke har været gjort gældende fra vide Dele af Befolkningen, de kan ikke undskylde sig med, at de ikke har hørt Kravene, for de har været højlydte nok. Skulde man rette nogen Bebrejdelse mod Regeringen og Rigsdagen, maatte det snarest være den, at vi har tøvet for længe, at vi har været for passive og først i dette Øjeblik har grebet til at foreslaa de Foranstaltninger, Lovforslaget indeholder.

Den ærede konservative Ordfører sagde, at man tager Pengeforvaltningen ud af Pengeinstitutionernes Hænder. Det er en mægtig Overdrivelse; der er jo ikke Tale om at tage nogen som helst Pengeforvaltning ud af noget Pengeinstituts Hænder. Det passer slet ikke. Men hvad man kunde tale om i denne Forbindelse — jeg vil gøre et Par Bemærkninger derom paa den Foranledning, den ærede konservative Ordfører har givet —, er dette: har nu denne Forvaltning under den herskende Krise til enhver Tid og i alle Institutter været en saadan, som den skulde være? Der har i alt Fald været rettet megen Kritik mod Forvaltningen, man har kritiseret den haarde Kreditindskrænkning — med Rette eller Urette, det er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa her.

Der var efter Begivenhederne i Efteraaret 1931 i Pengeinstitutterne en naturlig Ængstelse for, at vi skulde komme ud i inflatoriske Forhold, som man ikke kunde beherske, og som kunde forvolde megen Skade; men det er dog sandsynligt, at man af denne Ængstelse lod sig føre videre, end rimeligt var, med Hensyn til Kreditindskrænkning. Det skortede i hvert Fald ikke paa Henvendelser til Regeringen om at gribe ind overfor denne Kreditindskrænkning, hvad Regeringen ogsaa har gjort gennem Nationalbanken. Da de Forhold, der opstod her i Landet, efter at England den 21. September 1931 havde forladt Guldet, virkede generende, henvendte en Mængde Pengeinstitutter, Banker og Sparekasser, sig til Regeringen med Anmodning om at hjælpe dem over Vanskelighederne. Det Ønske maatte Regeringen naturligvis gøre sit bedste for at imødekomme. Der har saaledes ikke været Tale om, at de paagældende har kunnet klare sig selv, de har maattet henvende sig til

Regeringen, til Staten, til Nationalbanken for at faa den Hjælp, som var nødvendig paa Grund af de ekstraordinære Forhold, der for Resten er til Stede endnu, om ikke paa samme Maade, saa dog i hvert Fald for saa vidt, som ingen kan vide i Dag, hvorledes Forholdene vil arte sig om nogle faa Uger. Vore Pengeinstitutter har altsaa ikke kunnet klare denne Situation ved egen Hjælp, og det er forstaaeligt — der skal ikke rettes nogen Bebrejdelse imod dem for dette. Men saa kan de paagældende Virksomheder heller ikke beklage sig over, at Regeringen og Lovgivningsmagten nu griber ind paa et Omraade, hvor det har vist sig umuligt for Pengeinstitutterne selv at klare Sagerne paa en tilfredsstillende Maade. Det er muligt, at de paagældende Institutter synes, at de har klaret Forholdene saaledes, at de har deres nogenlunde paa det tørre indenfor deres Virkeomraade. Men Befolkningen, deres Kunder, er i vid Udstrækning af en anden Opfattelse, hvad de mange Resolutioner og Henvendelser er et tydeligt Vidnesbyrd om. De Konservative har heller ikke holdt sig tilbage med Hensyn til at klage. Jeg ved, at de Konservative har været i nær Forbindelse med den saakaldte L. S.-Bevægelse, og det skulde undre mig, om den Repræsentant for denne Bevægelse, der sidder som Medlem af det konservative Folkparti i dette høje Ting, mener, at det er ganske urimeligt, at Regeringen overhovedet griber ind paa dette Omraade. Det vilde være interessant at vide, om det ærede Medlem har den Opfattelse, at Renten ikke er for høj, og at der ingen Grund er til at gribe forstyrrende ind i Forholdet mellem Kreditor og Debitor paa dette Punkt. Det vilde være meget interessant at vide, hvorledes Forholdet i Virkeligheden er: om de Konservative alle uden Undtagelse staar bag den voldsomme Anklage, som rettedes af den konservative Ordfører mod Regeringen, fordi den har fremsat dette Lovforslag.

Den ærede konservative Ordfører brugte meget stærke Ord. Jeg citerer den ærede Ordførers eget Blad „Børsen“, der havde et udførligt Referat, hvori det hedder, at den konservative Ordfører udtalte:

„Det er min Opfattelse, at man vil kunne naa til saadanne Aftaler baade med Sparekasserne Landet over og med Bankerne, at der ikke vil være sund Mening i at fastholde et i sine Konsekvenser saa uoverskueligt Forslag som det foreliggende, der kun kan betegnes som *økonomisk Kvaksalveri*.“

Ja, det er vel Lægen, der taler her, den kloge, den kyndige, ikke Kvaksalveren. Maa jeg